

ИМЕБЛИЗЕЦЪТ

Имеблизецът знае кое е добро, той го намирисва на хиляда километра и не пести никакви усилия да се добере в близост до името, което има намерение да оближе. Днес това става лесно с кола или самолет, не са необходими прекалено големи усилия, но трябва да се каже, че той би положил и повече усилия ако беше необходимо. Неговите влечения възникват при четене на вестника, ако нещо не е написано във вестника, не буди апетита му. Ако дадено име обаче се среща по-често във вестниците и дори може да се види в заглавията, то страстта му става неустойима и той моментално тръгва на път. Ако има достатъчно пари за пътуването, това е добре, но ако няма, той взема на заем и плаща с блясъка на великото си намерение. Той винаги впечатлява като говори за това. "Трябва да оближа Н.Н.", казва той и това звучи както на времето вестта за откриването на Северния полюс.

Той винаги съумява да пристигне изненадващо, независимо дали цитира други хора или не, той винаги звучи така, като че примира от копнеж. Имената се ласкаят, че от копнеж по тях човек може да умре, че целият свят е пустиня и те са единственият извор в нея. И така те проявяват готовност да приемат Имеблизеца, като не пропускат преди това обстоятелствено да се оплачат от липса на време. Дори би могло да се каже, че те с известно нетърпение го очакват. Те дори подготвят за него най-добрите си части, измиват ги, полират ги до блясък. Имеблизецът се появява и е заслепен. Междувременно желанието му нараства и той не го прикрива. Той безсрамно се приближава и сграбчва името. След като дълго и обстоятелствено го е близал той го фотографира. Няма повече какво да каже, може би измърморва нещо, но никой не му обръща внимание, тъй като се знае, че го интересува само едно нещо, докосването на езика му. "Със собствения си език го облизах", оповестява по-късно той, изплезва езика си и събира такова страхопочитание, каквото никое име никога не е получавало.